

הסיפור
שליסיפור מעורר השראה
לשולחן השבתהזריחה
היפה ביותר

גב' אסתי אש

היה זה בזמן ביקורי הראשון בארצות הברית מאז שהתחתנתי. בעלי מיכאל נשאר בבית, בדרום אפריקה, ואני נסעתי עם הבנים שלנו, איתן ואוריאל, להשתתף בבר מצווה של אחייני. כמוכן שגם הלכנו לבקר את הרבי, ואף זכינו להיכנס ליחידות.

משפחת אמי הייתה קשורה לחב"ד במשך דורות, ואף שלא הקפדנו בבית על כל מנהגי חב"ד, היא לא הייתה עושה שום צעד מבלי להיוועץ קודם ברבי: אם משהו חלה, או עמד להינשא, או מה שלא יהיה, היא הייתה קובעת תור להיכנס אל הרבי. הרבי היה נוכח בחיינו במידה רבה לאורך השנים. נסענו לקראון הייטס לרגל חג השבועות, וכשהגענו לשם גיליתי שערב קודם לכן חילק הרבי סידורי תפילה חומים יפהפיים לכל הילדים. הצטערתי שהפסדנו את החלוקה, ולאורך החג כולו חשבתי כיצד אוכל להשיג שניים מאותם סידורים עבור ילדיי.

היחידות שלנו נקבעה לשעה אחת עשרה בלילה, למחרת חג השבועות של תשל"ט (1979). איתן היה רק בן שלוש ומאחר שנרדם, החזקתי אותו בידי. אוריאל, שהיה בן שש, הלך לצדי. הרבי קיבל את פנינו בחמימות רבה; הוא הביט על ילדיי כאילו היו נכדיו.

עוד לפני שהספקנו לומר דבר, שאל הרבי את אוריאל: "יש לך סידור?"

אוריאל השיב: "לא".

"אין לך סידור?", תמה הרבי.

"יש לי סידור", הבהיר אוריאל, "אבל אין לי סידור כמו שיש לשאר הילדים".

"מה לדעתך נוכל לעשות כדי לתקן את המצב הזה?" שאל הרבי בחיוך, לפני שקרא לרב גרונר, מזכירו, וביקש שיביא שני סידורים. הוא מסר לי אחד עבור איתן, ואת השני העניק לאוריאל. כשאוריאל הושיט את ידו השמאלית כדי לקחת את הסידור, העיר לו הרבי: "מצוות יש לקיים תמיד ביד ימין".

הוקצבו לנו חמש דקות בלבד ליחידות, ולכן כתבתי מראש

אוריאל בחגיגת
בר המצווה שלו.

מכתב ארוך לרבי, שאותו הגשתי מבעוד מועד באמצעות הרב גרונר.

לאחר חילופי הדברים עם אוריאל, החל הרבי להתייחס לכל מה שכתבתי במכתבי והעניק לי את כל הברכות שביקשתי: עבור המשפחה, לבריאות טובה, ולבנים - שיגדלו להיות תלמידי חכמים. שבע שנים מאוחר יותר, הברכות הללו יהיו בראש מעייני.

הדבר אירע כשבוע לפני יום הולדתו הארבע עשרה של אוריאל. כל ילדיי היו רוכבי אופניים נלהבים, והקפדתי מאוד לדרוש מהם לחבוש קסדות בכל רכיבה, אך יום אחד אוריאל היה צריך לנסוע רק עד סוף הרחוב, ולא חבש קסדה.

הרחוב היה צר מאוד, ומכוניות חנו משני צדדיו. אוריאל נפגע ממכונית, וכתוצאה מהפגיעה עף מאופניו מעל מכסה המנוע של המכונית, ניפץ בראשו את השמשה הקדמית, לפני שהתגלגל על הכביש וידו נדרסה.

דם זב מאפו ומאוזנו, והוא היה מחוסר הכרה. כשישבתי שם ברחוב עם אוריאל, תוך כדי ההמתנה לאמבולנס, הייתה לי תחושה ברורה שגורלו נמצא בידי ה'. התחלתי לשאול את

«

מיזם מיוחד לשימור זיכרונות ועדויות על חייו ופועלו של הרבי מליובאוויטש. סיפור זה הוא אחד מני רבים שתועדו על ידינו בראיונות וידאו לאורך השנים. נכון להיום, מצויות בידינו מעל 1700 עדויות מכלי ראשון. אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

הפרמדיקים שאלות, אבל לא הייתי מסוגלת אפילו לעקוב אחרי מה שהם אומרים. כל מה שיכולתי לחשוב היה, אנא ה', תן לו לחיות!

כשהגענו לבית הרפואה, ביקשו ממני למלא כמה טפסים, תוך שהם מנסים לבצע החיאה באוריאל. הוא היה אז עדיין בן שלוש עשרה, אבל בטופס רשמתי שהוא בן ארבע עשרה. יום הולדתו יחול בעוד כשבוע, והייתי זקוקה נושאת שהוא יגיע לפחות לציון דרך זה.

לאחר מכן התיישבתי והתפללתי לה'. אני זוכרת שעברה לי מחשבה בראש, הרבי הרי בירך אותו שיגדל להיות תלמיד חכם: איך ייתכן שזה קורה? הוא חייב לחיות!

הרופאים ביקשו ממני לדבר עם אוריאל ולהחזיק את ידו, כדי לראות אם תהיה תגובה כל שהיא מצדו, אבל הוא לא הגיב. כשבעלי הגיע, ניסינו שוב, אבל עדיין לא הייתה שום תגובה. מיכאל הבין מהר מאוד את חומרת המצב והתקשר לרב מענדל ליפסקר, שליח הרבי לדרום אפריקה וידיד קרוב שלנו, והוא התקשר למזכירות הרבי וביקש ברכה עבורנו.

לאחר שהרופאים ביצעו סריקת ראש, הם גילו שלאוריאל יש נפיחות קשה במוח. אמרו לנו שמוחו לא מתפקד. הלב עדיין פעם, אבל הנפיחות במוח גורמת לכך שלא יגיע אליו חמצן. ראש יחידת הטראומה, כך נודע לנו מאוחר יותר, הודיע למתמחה התורן, רופא יהודי צעיר, שאין מה לעשות. "אל תעשה כלום" - אלו היו ההוראות שנתן לפני שיצא והותיר את אוריאל תחת אחריותו.

האבחנה הייתה גרועה עד כדי כך שאוריאל לא יכול היה לקבל מיטה במחלקת טיפול נמרץ; היו חולים אחרים בעלי סיכויים גבוהים יותר לשרוד. הרופאים פשוט התכוונו להשאיר את אוריאל שם בחדר המיון, מבלי להעניק לו שום טיפול רפואי פעיל, ולתת לזמן לעשות את שלו.

בינתיים שהיתי לבד בחדר אחר, שקועה באמירת תהלים. לא רציתי לדעת מה הרופא אמר, ולא שמתי לב למה שקורה. פשוט התפללתי והתפללתי ללא הפוגה. בשלב מסוים הרגשתי מין רוגע אופף אותי; תחושה חזקה מאוד שאוריאל יהיה בסדר.

ואז קיבלנו את תשובת הרבי. הרבי אמר שהוא יתפלל עבור אוריאל, ואיחל שנבשר בשורות טובות, אך היה לו גם מסר מיוחד עבור הרופא. רוח הדברים הייתה: רופא הוא שליח של ה' להביא מזור ורפואה. תפקידו הוא לתת טיפול, וה' יקבע את התוצאה. אך עליו לעשות כל שביכולתו.

כשמכאל העביר את המסר הזה לרופא, משהו בדברים טלטל אותו. זה היה ההיפך הגמור ממה שהממונים עליו אמרו לו, אך הוא החליט לפעול בניגוד להוראותיהם. הוא העביר את אוריאל לחדר במחלקת הילדים, הביא מכונת הנשמה, ביצע בו צנור והחל לתת לו תרופות נוספות, לצד כל טיפול רפואי אפשרי, בניסיון להציל את חייו של אוריאל. השכם למחרת בבוקר, בסביבות השעה חמש וחצי, הרופא

חזר לחדר עם זריחת השמש. קרן אור חדרה מבעד לחלון הישר על פניו של אוריאל, ובאותו רגע הוא התעורר. הוא התרומם במיטה, ואז החווה בידי שהוא רוצה ליטול את ידיו, כהרגלו מידי בוקר. אפשר היה ממש לראות את נשמתו האלוקית בפעולה.

עד מהרה שב אוריאל להכרה מלאה, ותוך שבוע שוחרר הביתה. לקח לו כשנתיים להשתקם, אבל אחרי שילדך נמצא כפסע מהמוות, אפשר לחכות. זה היה פשוט מדהים.

הייתה נשמה אלוקית נוספת שהתעוררה בעקבות מאורע זה: אף שבשעתו אותו רופא צעיר לא היה קשור במיוחד ליהדותו, הוא הרגיש שאין כל הסבר רפואי למה שהתרחש שם באותו לילה; היה זה בגדר נס. היה זה כאילו טיפל בחולה אחד לפני הברכה, ובמישהו אחר אחריה.

זמן קצר לאחר מכן, הזמנו אותו לביתנו לשבת, ובעקבות כך הוא החל להתעניין בשורשי היהודיים. בסופו של דבר הוא התקרב יותר לשמירת מצוות, וכיום הוא מהמתפללים הקבועים בבית הכנסת חב"ד בקייפטאון. הסיפור הזה, כך סיפר מאוחר יותר, היה נקודת מפנה בחייו.

גב' אסתי אש היא חברה פעילה בקהילת חב"ד ביוהנסבורג, דרום אפריקה, מאז היווסדה. היא רואיינה ביוהנסבורג בחודש מנחם אב תשע"ד (2014). ד"ר ראובן ג'קס, סגן מנהל מחלקת הטראומה במרכז הרפואי ביוהנסבורג, רואיינ גם הוא כדי לאשר את פרטי הסיפור.

לזכות אבינו היקר הרב יעקב של' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשמ"א (1980) — הרבי זימן את הרב חזקוני לחדרו, וביקש שירכז צוות מיומן שיעבוד על ליקוט ועריכת מפתח ענינים מקיף על כל ספרי ומאמרי אדמו"ר הזקן, כולל אלה שבכתב יד וטרם הודפסו. הרבי קבע לוח זמנים צפוף ביותר כשביקש שהמלאכה תסתיים ושהספר יהיה מוכן ומודפס עד י"ט כסלו - בתוך תשעה עשר יום בלבד. הרבי עקב מקרוב, דרבן ועודד את עבודת הצוות, דרש לקבל דו"ח יומי על התקדמות העבודה, ואף עבר על החומר והוסיף הגהות רבות. בליל י"ט כסלו הגיע הספר מבית הדפוס ועמד למכירה ב-770. ר"ח כסלו

< תשמ"ח (1987) — לאחר התדיינות משפטית ממושכת, הוחזר ל-770 חלק ראשון מתוך אוסף הספרים הנדיר שנגנב מהספרייה המרכזית של אגודת חסידי חב"ד. הרבי, ששהה באותה עת בתפילה באוהל חמיו, אדמו"ר הריי"צ, ביקש טרם נסיעתו שיובאו אליו לשם כמה מהספרים. הרבי בחר אחד משלושת הספרים שהובאו אליו - את הספר "דרך אמונה" לרבי מאיר אבן גבאי - וביקש שיזדרו להדפיסו מחדש. תוך יומיים בלבד, הספר הוכן לדפוס ועל פי הוראת הרבי נמכר במחיר מסובסד של דולר אחד. ב' כסלו